

TUSSENKOMST RESOLUTIE KOPENHAGEN

Binnen enkele dagen zijn alle ogen van de wereld op Kopenhagen gericht. Daar wacht de moeilijke taak om een nieuw mondiaal klimaatakkoord te sluiten in opvolging van het Kyotoverdrag. De gastenlijst oogt indrukwekkend - de Amerikaanse president Obama geeft present en ook de Chinese premier Wen Jiabao en onze eigenste Europese president elect Herman Van Rompuy zullen aanwezig zijn. De wereld lijkt meer dan ooit overtuigd van de dringende noodzaak tot handelen om de opwarming van de aarde te beperken. Maar of dit toegenomen besef effectief kan bewegen om tot een ambitieus en solidair akkoord te komen, is onzeker. Er zijn immers grote inspanningen van alle landen nodig wil men de 2 graden doelstelling binnen bereik houden. In deze tijden van financiële crisis lijkt dit minder dan ooit evident.

Het IPCC stelt dat de industrielanden hun CO₂-uitstoot met 25 tot 40% moeten terugdringen tegen 2020; en met 80 tot 95% tegen 2050. Tegen 2050 moet de wereldwijde uitstoot bovendien met de helft afgenomen zijn ten opzichte van het niveau van 1990. Dit betekent dat ook de ontwikkelingslanden hun emissies moeten verminderen ten opzichte van het business-as-usual scenario. Op korte termijn zal hier geld voor nodig zijn en tegen 2020 schat de EU de klimaatfinanciering voor de ontwikkelingslanden op 100 miljard euro per jaar. Dit bedrag zal enerzijds moeten komen van de ontwikkelingslanden zelf, anderzijds van de internationale koolstofmarkt en van internationale publieke financiering. Eén van de elementen voor een goed akkoord zal de mate zijn waarin de rijke landen bereid zijn het deel van die publieke financiering in te vullen. De EU is alvast bereid hiervan een rechtvaardig deel op zich te nemen.

De andere uitdaging is een akkoord te vinden over de mate waarin de globale CO₂-uitstoot moet teruggedrongen worden en over wie welk aandeel op zich zal nemen. Om de aangenomen doelstellingen te kunnen opvolgen is het bovendien essentieel dat ze meetbaar, rapporteerbaar en verifieerbaar zijn. De VS en China, samen goed voor 40% van de wereldwijde CO₂-uitstoot, hebben in aanloop naar Kopenhagen een voorzichtig openingsbod gedaan. De Verenigde Staten engageren zich om hun uitstoot tegen 2020 met 17% terug te dringen ten opzichte van het niveau van 2005. China wil de komende tien jaar zijn koolstofintensiteit met 40 tot 45% verminderen. De belangrijkheid van hun toezeggingen zit niet in deze cijfers dan wel in het feit dat dit de eerste maal is dat de twee grootste vervuilers becijferde engagementen willen aangaan. De EU belooft haar uitstoot tegen 2020 met 20% te beperken ten opzichte van het niveau van 1990. Een niet onbelangrijke inspanning waarmee de EU haar rol als leider in het klimaatdebat bevestigt. De EU is bovendien bereid dit percentage tot 30% op te trekken indien de andere ontwikkelde landen tot gelijkaardige

inspanningen bereid zijn en indien de ontwikkelingslanden een bijdrage leveren die in verhouding staat tot hun verantwoordelijkheden en respectieve vermogens. Hiermee wil de EU de andere partners oproepen om ambitieuze voorstellen te doen. Het is immers noodzakelijk dat àlle landen belangrijke inspanningen doen wil men de opwarming van de aarde counteren. Men moet bovendien garanties inbouwen dat ondanks de ambitieuze doelstellingen de competitiviteit van onze economie gevrijwaard blijft ten opzichte van de invoer uit landen die geen vergelijkbaar klimaatbeleid hebben. Een sluitend internationaal klimaatakkoord met vergelijkbare inspanningen door alle landen is hiertoe het meest geschikte instrument.

België heeft in dit hele verhaal een belangrijke rol te spelen. Niet alleen tijdens de volgende weken in Kopenhagen maar ook in de nadagen ervan wanneer we in de tweede helft van 2010 het voorzitterschap van de EU opnemen. Ons land wacht een belangrijke taak die een daadkrachtige en overtuigende houding vereist. Zoals onze eerste Minister in zijn beleidsverklaring heeft gesteld – ons klimaat- en energiebeleid vergt een duurzame en toekomstgerichte visie en vooral de moed om te handelen. We hopen dat de regering bereid is dergelijke moedige keuzes te maken.

De uitkomst van Kopenhagen is onzeker. We weigeren ons echter aan te sluiten bij doemdenkers die de top bij voorbaat als een maat voor niets bestempelen. Het wordt een moeilijke maar geen onmogelijke opdracht. Dat de resolutie die vandaag voorligt een tekst bevat waar zowel groenen, liberalen, socialisten als christendemocraten zich achter kunnen scharen, betekent heel wat. Het geeft aan hoezeer iedereen ervan doordrongen is dat het welslagen van de Conferentie van Kopenhagen van cruciaal belang is. We hopen dat dit besef niet alleen België, niet alleen Europa, maar heel de wereld zal bewegen tot moedige keuzes en belangrijke inspanningen. Deze resolutie, die door alle democratische partijen werd goedgekeurd, is alvast een eensgezinde oproep aan onze regering om een actieve en ambitieuze rol op zich te nemen.